

1977

DADZIS

SATĪRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPĀ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI

© LKP CK Izdevniecība,
«Dadzis», 1977.

Nr

18

LAUKTEHNIKA

— Tas ir rajona čempions
rezerves daļu izcīņā!

E. OZOLIŅŠ

Līdz šim tirdzniecība, atklāti sakot, bija nostādīta pabērnā lomā. Rūpnica saražoja kaut kādu ilgstošai uzglabāšanai neparedzētu produkciju un veikāvedis bija spiests skaitīt uz pirkstiem, kad paies tik un tik mēneši, tik un tik dienas, lai nebaltajā termiņa notecēšanas brīdī visu nepārdoto nocenotu, norakstītu vai izmestu atkritumos.

Nav brīnums, ka šādas kārtības dēļ bāzēs, noliktavās un veikalos darbinieki krita uz ceļiem un vērsa skatienus augšup.

— Mijā debesi! — viņi sauca. — Dari kaut ko, lai mēs neciestu zaudējumus, lai beidzot rastos kaut kāda jauna pārdošanas kārtība.

Un, raugi, — notika brīnums! Tiesa gan, debesis kā bija, tā palika mēmas un apmākušās, toties uz kvēlo lūgumu atsaucās Ludzas metālapstrādes rūpnīca «Metālists». Neko grandiozu šīs rūpnīcas 4. cehs gan neražoja. «Vulkanizācijas briketes ar ielāpu priekš motocikletu un au-

tomobiļu kameru remonta,» — tā rakstīts uz produkcijas iesaiņojuma. Agrāk šai produkcijai derīguma termiņš bija noteikts seši mēneši no izgatavošanas brīža. Tagad instrukcijā, ko iesaiņo kopā ar briketēm, rakstīts skaidri un gaiši:

«Briketu derīguma termiņš — seši mēneši no pārdošanas dienas.»

Un viss beidzot ir nostājies savēs vietās. Divtūkstošajā gadā pircējs nopirks kādu šogad ražotu briketi un sāks brēkt:

— Šitais taču ne supam neder!

Bet tirgojošās organizācijas viņam ļoti lēnprātīgi, ļoti pieklājīgi atbildēs:

— Piedodiet, bet nav svarīgi, kur un cik ilgi mēs glabājam šo ražojumu. Tas var sapūt, var pārkalst, bet, vienalga, būs derīgs. Jo ražotāji paredzējuši, ka derīguma termiņš sāks tecēt tikai no pārdošanas brīža...

P. AURINŠ

Nopirku sievai rozēs. Un kas tur sevišķs? Var taču cilvēks kādreiz izdarīt ēvergēlību un izmest naudu par puķēm! Visur tā vien runā un raksta — dāviniet ziedus! Sievietes jau ir trākas uz šitādām lietām. Un kāpēc mana sieva lai būtu slīktāka par citām?

Varen lepns soļoju pa ielu, izstieptā rokā nesdams rožu pušķi. Garā jau redzēju, kā mana Lavize iepļēš acis, kā metas man preti... Gluži kā jaunības dienas. Tas taču ir to vērts!

— Va velns, brūtgāns, kas brūtgāns!

Šitā čerkstošā balss var piederēt tikai Krukstiņam. Žanīm Krukstiņam no transportniekiem. Kā tad! Stāvs, acis kā tāds trusis izbļājis.

— Es, redz, — pašapzinīgi nokrekšķējies, saku, — tā sacīt, sievai nesu!

Bet šis bola acis un maļ savu:

— Brūtgāns, kas brūtgāns...

Apmierināts eju tālāk. He-he, kā ar bomi šim pa pieri. Tagad vēl ilgi visiem stāstīs. Tā un tā. Maisiņš sievai rožu pušķi, āre, tādu, nesa... Maisiņš — tas esmu es.

— Sveiks, vecais! — ceļu aizšķērso Plādiņa varenais stāvs. Ne tādām cauri iziet, ne apkārt apiet. Nākas apstāties. Sen nesam tikušies. Veci draugi, bet pasaule tik liela, cilvēks tik mazs... Plāpājam par šo un to, redzu — šis nenovērs acis no manām puķēm.

— Sievai, — saku, — nesu.

— Nu, nu, protams, kā tad citādi, — bet paša balsī tāds siks smiekliņš. Redzu, netic.

Ir gan tas Plādiņš. Ko viņš iedomājas! Bija jau traki gadi, kad mēs abi... Bet tagad... Nē, es saku Plādiņam, sveiki. Es nesu puķes sievai.

Bet, ja labi padomā, tomēr derētu kāds lielāks papīrs. Citādi visi tā vien ķirē. Nē, nevar sievai nest rozēs kā lozungu demonstrācijā.

Iekāpu tramvajā, bet tur priekšā kaimiņiene. Gribu lēkt ārā. Par vēlu. Pamanījusi.

— Sveiks, kaimiņ! Kas par krāšņām rozēm! Sievai, vai? Jubileja kāda? Nē? Tad jau laikam uz sudrabbkāzām?

Ir gan plāpa. Būtu vismaz klusāk runājusi. Kaut gan — kas tur ko kaunēties? Zadzis neesmu, godīgi pircis. Sievai.

— Nē, nē, — atvēcinās ar visu buketi. — Es tāpat vien. Saldomāju... un nopirku...

Kas tad tas? Lai velns par nezāli paliek, ja neesmu nosarcis un nestostos kā tāds nedarbos pieķerts pusaudzis. Šī ar, lūr tik aizdomīgi.

— Ak tad tāpat vien nopirki! Ak tad sievaid Nu, nu... — un sāk čukstēties ar draudzeni.

Izlecu ārā nākošajā pieturā. Nospļaujos. Uzvedos arī kā vecs ēzelis... Ko šīs tagad domā?... E, lai domā, ko grib. Sievai pirkto, sievai nesu.

Beidzot tieku mājās. Pie durvim saskrullēju ūsas, uzbuzinu rožu pušķi un nospiežu zvana pogu. To tā — efekta dēļ. Atslēga pašam kabatā. Sieva atver durvis un iepļēš acis platas jo platas.

Es izriežu krūti un stiepju rozēs pa pņekšu.

— Labdien, Laviz, tas tev!

— Man? Kāpēc? — viņa apjukusi groza ziedus. Uz manu «tāpat vien» viņa atbild ar aizdomīgu skatienu un jautājumu:

— No kurienes tie ziedi?

— No veikala. Ieraudzīju skatlogā un nopirku. Tev.

— Man? Kāpēc?

Te nu bija... Atmetu ar roku un dodos uz virtuvi iekost.

Atgriežos istabā — sieva sēž, slauka asaras. Tad nu gan noskaitos. Atvēru logu, paķēru rozēs un...

— Trakais! — sieva sakāra mani aiz rokas. — Tāda naudai! Tad jau labāk vāzē ielikšu, lai vist. Tu tikai pasaki man, tā atklāti... kam tu tās rozēs pirkī?...

Ā. DUMBRAJS

— BRĪVU LAIKU ES SEV VARU IZKĀRTOY PĒC VAJADZĪBAS.

E. OSS

— DĒLIŅ, ES TIKAI UZART LŌDZUI

U. MEZAVILKS

NEAIZBRAUCIET GARĀMI

Esam priecīgi paziņot, ka ceļš uz Baldoni tuvākajā laikā kļūs par vienu no interesantākajiem tūrisma maršrutiem. Par to galvenokārt jāpateicas sanatorijai «Baldone», kuras teritorijā radušies daži apbrīnas, cienīgi objekti.

Kā pirmo minēsim sanatorijas parku. Tur vēl vasaras vidū varēja redzēt pērno lapu un žagaru kaudzes. Tālāk acis iepriecina kādreizējie peldbaseini, kur tagad netīri brūnā ūdenī plūncājas vienīgi vārdes. Taču pats ievērojamākais apbrīnas objekts ir satiksmes zīme, ko šoferi parasti sauc par kriegeli. Minē-

tajai zīmei ir noslēpumainas spējas pazust jau pāris stundas pēc uzstādīšanas. Tiklīdz zīme pazūd, pa ēnainajiem parka celiņiem sāk braukt motocikli un automašīnas.

Ja noslēpumaino zīmi ieraudzīt neizdodas, tūristi var apskatīt sanatorijas unikālo ūdens apgādes sistēmu. Tai ir pieslēgtas individuālo dārziņu laistīšanas šļūtenes, tāpēc karstās dienās sanatorijas vannām dažkārt pietrūkst ūdens. Otru tādu hidrotehnisku brīnumu cetur atrast diezin vai būs iespējams.

Ekskursijas noslēgumā ieteicams apskatīt arī pusgatavo dūņu dziedniecības kompleksu. Tā vien liekas, ka tas mūžīgi būs pusgatavs un līdz ar to kļūs par arhitektūras pieminekli.

Kā redzams, sanatorijā «Baldone» ir ko apbrīnot. It īpaši tūristiem no Arodbiedrību centrālās padomes un Kūrtoru celtniecības pārvaldei.

TOTALIZATORS

Vēci laudis zina stāstīt, ka totalizators kādreiz esot bijis nesaraujami saistīts ar zirgu skriešanas sacīkstēm. Mūsdienās, kad zirgu vietā stājušās automašīnas, mainījušies arī derību objekti.

Piemēram, Liepājas, Kuldīgas un Saldus rajonu šoferi pēdējā laikā aizrāvušies ar jauna veida totalizatoru. Viņi derības slēdz par to, vai smago automašīnu motori, kas kapitāli remontēti LLT Priekules specializētajās darbnīcās, rūs vai nerūs.

Derību rezultātu pārbaude ir ļoti intriģējoša. Nule remontēto motoru iemontē mašīnā un mēģina iedarbināt. Tiklīdz motors ierūcas, atskan gaviļes. Bet arī tajos gadījumos, kad motors dziļdomīgi klusē, gaviļes tomēr atskan. Tad gaviļē tie totalizatora dalībnieki, kas derējuši, ka motors nedarbosies. Turklāt šī grupa gaviļē ievērojami biežāk nekā iepriekšējā.

Par to nav jābrīnās, jo Saldus automašīnu tehnisko apkopju stacijās speciālisti nesen uz stenda pārbaudīja 17 motorus, ko priekulnieki bija kapitāli izremontējuši. No pārbaudītajiem motoriem derīgs izrādījās viens...

Sis apstāklis rada zināmas bažas. Kāda gan interese turpmāk būs derēt, ja rezultātu puslīdz droši var paredzēt jau iepriekš?

Taču nevajag aizmirst, ka līdz ar to rodas iespēja noslēgt vēl aizraujošākas derības: vai Liepājas rajona LLT atbildīgie darbinieki būs spējīgi Priekules brāķdarus saukt pie atbildības vai ne?

Pēc pārbaudītajām zinām, šo derību uzvarētājam tikšot izsniegta mašīna ar Priekulē remontētu motoru. Vai šī mašīna būs spējīga braukt, to uzminēt ir ļoti grūti.

ZINĀTNES AUTORITĀTE

Neviens nevar noliegt, ka zinātnes loma mūsu dzīvē kļūst arvien lielāka. Tiklīdz mēs dzirdam vārdu «zinātnisks», mūs pārņem dziļa cieņa un pietāte. Šo patiesību apliecina neskaitāmi fakti.

Sevišķi uzskatāmi cieņa pret zinātni redzama Kuldīgā, kur sekmīgi strādā Zinātniskās restaurācijas un remonta pārvaldes Kuldīgas iecirknis. Pirms kāda laika Rīgas ielā

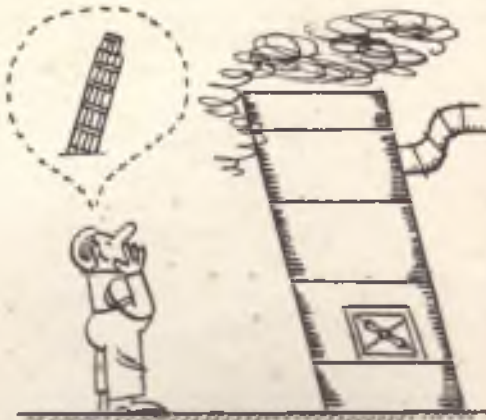
11 tas nodeva ekspluatācijā centrālās apkures iekārtu. Atsauksmes par iekārtas darbību ir jūsmīgas. Viena dzīvokļa īrnieki, piemēram, lepnī saka:

— Dzīvokli ir par karstu. Bet mēs apzināmies, ka apkures iekārtu montējuši ar zinātni saistīti speciālisti, tāpēc pārmērīgais karstums, bez šaubām, ir zinātniski pamatots.

Otra dzīvokļa īrnieki saka vēl lepnāk:

— Dzīvokli nākas klabināt zobus. Bet mēs apzināmies, ka apkures iekārtu montējuši ar zinātni saistīti speciālisti, tāpēc pārmērīgais aukstums, bez šaubām, ir zinātniski pamatots.

Par zinātnisko restoratoru darbu nevienam sliktu vārdu nav teikuši arī pilsoņi, kas dzīvo Raiņa ielā 6. Tur zinātnu vīri demonstrēja vēl lielākus sasniegumus. Vispirms ierīkoja centrālāpkuri, bet tā neizprotamu iemeslu dēļ nedarbojās. Tad radiatori tika izrādēti un to

vietā uzmūrēja krāsnis, no kurām dažas apgāzās.

Vēl varētu minēt objektus Ļeņina, Sarkanarmijas un Upes ielā, kur zinātniskās restaurācijas darbiem galu spēj paredzēt vienīgi zinātnieki, kas prot ielūkoties ļoti tālā nākotnē.

Bet tādi Kuldīgā diemžēl vēl nav manīti.

A. ISAIS,
zinātnu kandidāts

Vai būs labojums enciklopēdijā?

Nav noslēpums, ka vārdnīcu sastādītāji un autori strādā ļoti nopietni. Tāpēc, gluži dabiski, virsrakstā izteiktais jautājums lasītājos var izraisīt neizpratni. Nepārbaudīsim viņu pacietību un ķersimies, kā saka, vēršim pie rāgiem.

...Runa ir par akmeņogļu at-radnēm. Tagadējās enciklopēdijās teikts: «Galvenie PSRS akmeņogļu baseini ir Doņecas, Kuzņeckas...» utt. Taču tur nav ne zilbes par Gulbenes rajonu un vēl mazāk par Leona Paegles kolhozu. Pareizi, šodien mūsu rīcībā nav nekādu datu par to, ka šajā saimniecībā varētu iegūt vērtīgo kurināmo. Bet kā būs nākotnē?

ju sastādītāju ceļā var gadīties klupšanas akmeņi. It īpaši, ja viņi turpmākajos izdevumos mehāniski uzskaitīs līdzšinējos akmeņogļu baseinus, neņemot vērā jaunu baseinu izveidošanās perspektīvas. Bet tādas ir, turklāt pilnīgi reālas. Un tikai nezinātais brīnīsies, no kurienes minētās saimniecības teritorijā pēkšņi varētu rasties akmeņogles. Lai tāda izbrīna nebūtu, tūdaļ paskaidrojam: «Akmeņogles ir iezis, kas veidojies, pārakmeņojoties augu daļām...»

Uz jautājumu, kas tās par augu daļām, arī ir iespējams izsmeļoši atbildēt. Lūk, piemēram, ko vēsti izraksts no kāda dokumenta: «Sevišķi daudz saimniecību spēkiem nenovāktā apauguma (29 ha) palicis Gulbenes

rajona Leona Paegles kolhozā...»

Kā redzams, pirmie lauri jau nu kurināmā atradņu sagatavošanas jomā pienākas minētā saimniecības vadītājiem. Protams, ar viņu gādību vien vēl ir par maz, lai nākamajām paaudzēm sagādātu vērtīgo kurināmo, jo gadās, ka melioratori saimniecību nenovāktos kokus un krūmus dažkārt sabīda kaudzē un pēc zināma laika tās arī izlīdzina. Tādos apstākļos gaisa klātbūtnē koksne saturūd un galā kļūst par augsni.

Un tomēr... Līdzšinējie novērojumi rāda, ka topošajiem akmeņogļu baseiniem no melioratoriem briesmas draud tikai retos gadījumos.

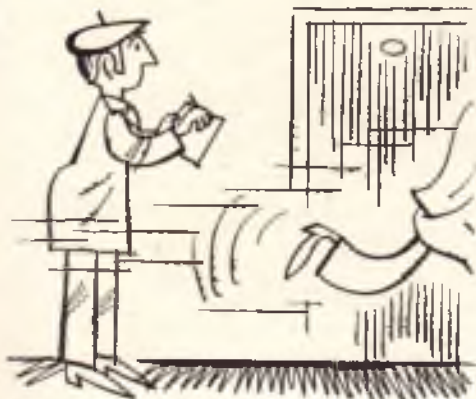
M. OSIŅI

Ielīdzis darbiņš

Vispār es rakstu ātri. Tāpēc pērn, kādā jaukā aprīļa dienā saņemis uzdevumu sagatavot reportāžu par Aizputes metāla furnitūras rūpnīcas rekonstrukciju, ar vieglu sirdi apsolīju materiālu iesniegt augusta numuram.

— Rūpnīcu plānojam rekonstruēt triju gadu laikā, — nopētījis mani no galvas līdz kājām, Latvijas PSR Vietējās rūpniecības ministrijas PMK priekšnieks negribīgi skaidroja. — Pēc projekta.

— Brīnīkīgi! — es izpēju bločiņu un steidzīgi ierakstīju tajā vienu no nākamās reportāžas apakšvirsrakstiem — «Celtņieku vārds — goda vārds!». — Tātad rekonstrukcijas darbus jūs sākat 1973. gadā?

— Tas tiesa... — PMK priekšnieks apstiprināja. — Taču par to labāk aprunāties ar galveno inženieri. Es šeit esmu jauns darbinieks, tā teikt, nupat pienēmu lietas no sava priekšgājēja.

— Vispār, mans darba stāžs šeit ir tikai nedaudz lielāks par priekšnieka stāžu, — galvenais inženieris skaidroja. — Es savu priekšgājēju nomainīju apmēram pirms pusgada. Bet, drošs paliek drošs, aprunājieties ar būvdarbu vadītāju. Viņš pie mums skaitās vecs kadr.

— Esmu te jauns darbinieks, — būvdarbu vadītājs mani apbēdināja jau sarunas sākumā. — Tas, kurš bija pirms manis, tas gan šeit turējās ilgi — veselu gadu. — Bet kur viņš ir tagad, goda vārds, nezinu...

Ierakstījis bločiņā nākamo virsrakstu — «Vecos kadrus nomaina jauni», nolēmu ielūkoties būvlaukumā. Par laimi, tālu nebija jā-

iet: darbs kūsāja ik uz soļa. Uz montāžas ceļa jumta jumīki naski lika pārsegumu. Galvanizācijas cehā jau gatavojās sākt iekārtas montāžu. Neslīkoja arī ūdensvada būvētāji. Viņi, piedurknes uzrotījuši, cilāja dažāda kalibra caurules. Bet asfaltētāji līdzināja fabrikas teritoriju... Viss liecināja, ka celtnieki doto vārdu turēs un darbus izpildīs paredzētajā termiņā.

Ierakstīju bločiņā arī galveno virsrakstu — «Darbi iet uz priekšu!». «Visu redzēto rūpīgi pārdomāšu, aprakstīšu, noslipēšu, pēc pāris mēnešiem vēlreiz pārbaudīšu uz vietas,» priecīgi spriedu, «un raksts būs gatavs!»

Kad pēc krietna laiciņa atkal ieradās Aizputē, vispirms bija jāsvītro pirmais apakšvirsraksts — «Celtņieku vārds — goda vārds!», jo plānotie rekonstrukcijas darbi vēl nebija padarīti. Tam sekoja otrs trieciens. PMK priekšnieka krēslā jau atkal sēdēja jauns vadītājs. Galvenais inženieris arī gatavojās atbrīvot vietu citam, bet būvdarbu vadītāja posteni izmēģināt roku bija paguvuši veseli divi darbinieki.

Tāpēc nākamā lecerētā apakšvirsraksta — «Vecos kadrus nomaina jauni» vietā gribot negribot nācās likt citu — «Jaunos kadrus nomaina vēl jaunāki!»...

Un visbeidzot nederēja arī galvenais virsraksts — «Darbi iet uz priekšu!».

Montāžas ceļa jumīki gan joprojām rosījās uz jumta, taču tagad viņi pārsegumu nevis klāja, bet plēsa nost. Turklāt blakus bez darba klīmta krāsotāji un apmetēji.

— Ko lai dara... — viņi taisnojās, — jāgaida, kamēr šie izlabos brāķi.

Galvanizācijas cehā strādnieki vēl joprojām gatavojās iekārtas montāžai.

— Kā mēs varam sākt darbus, ja paneļu šuves vēl nav aizpildītas un sienas nav nokrāsotas?

Ūdensvada meistari, uzrotījuši piedurknes, tāpat kā agrāk cilāja dažāda kalibra caurules, taču no ūdens nebija ne mīpas.

Fabrikas teritorijas asfaltētāji bija sarīkojuši kārtējo pīppauzi.

— Tabaka ir, bet būvšķembu nav, — viņi plātīja rokas.

Ierakstīju bločiņā jaunu virsrakstu — «Darbi stāv uz vietas!» — un gāju meklēt būvdarbu vadītāju. Diemžēl viņš bija ļoti aizņemts. Nodeva lietas jaunajam, pēc kārtas desmitajam būvdarbu vadītājam...

Vispār es rakstu ātri. Taču, ja celtnieki arī turpmāk rekonstrukciju veiks tādos tempos, apsolīto reportāžu es varēšu nodot labi ja 1980. gada augustā.

J. JODS

I. MELGAILIS

Nav neiespējami:

panest to, ko nevar pacelt, ja kāds palīdz celt;

sasmelt izlietu ūdeni, ja to izlej citā traukā;

nest ūdeni sietā, ja sietam aizķepē caurumus vai iekļāj tajā polietilēna plēvi;

kameliem izlist caur adatas aci, ja uztaisa pietiekami lielu adatu;

zaķapastalam izpelnīties varoņa slavu, ja viņš, bēgdams no vilka, uzskrien uz guloša lāča, kurš, pēkšņi iztrūcināts no miega, pats metas bēgt no viņa;

neticīgam tikt pasludinātam par svēto, ja viņš kaut kādu apstākļu dēļ ir bijis spiests strikti ievērot visus ticīgā pienākumus;

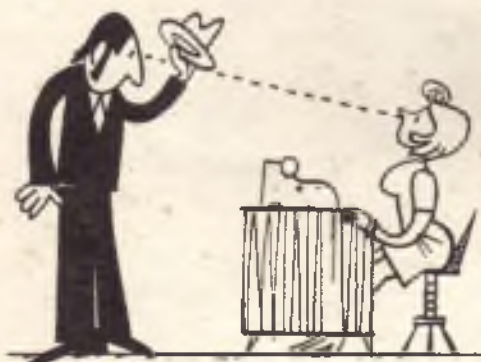
samierināties ar cūcību, ja pats esi kļuvis par cūku.

J. LAGANOVSKIS

Vēstule

Skatiens, kuru viņš Emelinai uzmeta, nebija aprakstāms ikdienas valodas ierastajiem vārdiem, jā, var droši teikt, ka pat mūsdienu dzejnieku repertuārā neatrastos nekā tāda, kas kaut cik precīzi varētu raksturot to ugunīgās lavas straumi, kura draudēja gāzties pāri nabaga neko nezinošajai Emelinai. Agrāko gadsimtu poēti, iespējams, šādos gadījumos būtu runājuši par dēmonisku skatienu. Un pareizi būtu uztvēruši lietas būtību, goda vārds!

Emelina nekādā ziņā nebija bailīgas dabas, viņa mita pat kaut kas agresīvs, par ko noteikti varētu liecināt dažs labs neveiksmīgs viņas pielūdzējs. Bet par izgāšanos jau neviens bez īpaši spiedīgas vajadzības neliecināja. Tomēr arī bez šīm ziņām Emelinai bija sava stingras sievietes reputācija, un viņa cildeni turējās tās robežās. Reizēm viņa gan klusībā nopūtās, ak, Emelina jau sen bija vēlējusies būt laimīga pie īstena bruņinieka sāniem; kur tie, joda galā, palikuši, izmiruši, vai? Tādi pinkaini tagad vien stātgāja apkārt un acimredzot gaidīt gadījuma, kad varēs ērti novietoties aiz sievas viņšķīgā plecā. Paldies, Emelina domāja, mani pleci noderēs man pašai, tad es labāk izvēlos ideālu vientulību. Un viņa arī izvēlējās to... Un tikai dažas rievās lūpu kaktipos varētu liecināt pretējo, bet ko nu, mums jau ir tik laba kosmētika, dažas rievās tai nieks vien ir.

Tāda noturīga sieviete bija Emelina, un tomēr šodien... tas skatiens... Tikai, kad svešinieks bija iegājis priekšnieka kabinetā, Emelina juta, ka var atkal normāli elpot.

— Kas viņš tāds ir? — Emelina jautāja darba biedrēm.

— Kas viņš bijis vai pašlaik ir, es skaidri nezinu. Bet viņš būs mūsu jaunais darba drošības inženieris.

— Nemaz neizskatās pēc tāda, — Emelina nomurmurāja un iebāza degunu atskaitē. Viņai diezgan daudz kas bija jāpārdomā.

Tāds virietis! Un — darba drošības tehniks! Viņa atcerējās iepriekšējo, tas bija kārns vīrelis ar bailīgu smaidiņu un hroniskām iesnām. Viņam bija četri bērni, paša un sievasmāte. Vismaz to pēdējo daba savā žēlastībā gan būtu varējusi aiztaupīt, Emelina kādreiz iedomājās.

Bet tagad? Emelina skatījās, skatījās savos papiros, tomēr viņai ļoti negribējās palaist garām brīdi, kad svešais iznāks laukā. Viņam bija jānāk, neviens vēl nebija bezgalīgi palicis pie priekšnieka. Vispār, bezgalība ir termins, kas neiederas kantorū darba stilā. Kaut arī daži darbinieki tur strādā ļoti gausi.

Beidzot viņš iznāca ārā un iepazīnās ar visiem, nezina kāpēc ar Emelinu pirmajā kārtā, un viņas ar krēmpūderi segtā sejiņa šķita

— Cipriāns, — viņš klusi teica. Tikai vēlāk Emelinai ienāca prātā, ka nūdien būtu vairāk nekā divaini, ja šādu cilvēku sauktu par Jāni, Pēteri, Juri vai pat par Guntaru. Viņam piederējās vārds no citām sfērām. Un skatienā, kuru viņš Emelinai veltīja, bija lielas šo citu sfēru skumjas. Tā nevarēja skatīties ikdienišķs cilvēks. Tādas acis ir virietim, kurš smagi vilies dzīvē.

Emelinai bija jādama par Cipriānu un viņa vilšanos. Ak, cilvēks var pievilties daudz un dažādos veidos; pilnīgi ticams, ka pieviltais visos gadījumos jūtas vienādi nejēdzīgi, toties visi šie gadījumi nebūt nav vienādi cildeni. Tu, sacīsim, vari pievilties, iedodot bezkaunīgai krāpniecei naudu par ārzemju platformenēm, jo tādas vēl vienmēr pieprasa un tev nauda būs tikpat kā no kabatas izvilkta, bet vai šī krāpšana darīs tevi cēlāku līdzbiedru acīs? Nē, par tādu gadījumu izdevīgāk klusēt. Bet, ja tevi pamet tavš tuvākais un dārgākais cilvēks, kuram tu esi atdevis savu sirdi un labākos gadus, tad tu puslīdz droši vari cerēt uz citu līdzcietību. Varbūt tā bija noticis ar Cipriānu? Viņš gan šķita tik pievilcīgs virietis... Bet notiek jau visādas nelietības, un vēl vienmēr pasaulē dzimst invalīdi, kuri nespēj otrā saskatīt viņa cildenumu.

Emelina nebija tas cilvēks, kurš no savas puses izrādītu vēlā nemamu iniciatīvu. Bet viņa nebija spējīga uz Cipriāna skatieniem neatbildēt ar kautru smaidu. Un šie skatieni neko nezaudēja no sava kvēluma, reizēm tiešām sāka likties, ka viņš nav savā istajā amatā, ja jau pat viņa skatieni šķita ugunsnedroši. Bet varbūt tieši tāpēc viņš bija izvēlējies tādu profesiju, lai ar lietpratīgu roku novērstu briesmas, kuras pats izraisījis. Emelina nezināja, viņa tikai turpināja uztvert Cipriāna caururbjošos skatienus un tvika, un juta, ar katru dienu skaidrāk juta, ka visu Cipriāna būtni ieskauj kāds liktenīgs noslēpums. Viņš reti smējās kopā ar citiem, un ja arī, tad nekad nedarīja to tik skaļi kā pārējie, nu, tie jau vienkārši zviedza. Visā viņa būtībā slēpās dziļas sārgas, un aiz katra viņa izteiktā vārda Emelina skaidri jauta trīs neizteiktus, un viņai tā būtu gribējies zināt, kādi tie bij! Reizēm Emelinai pat likās, ka viņa dzird aiz Cipriāna muguras šalcam noslēpuma tumšos spārnus.

Emelina sev neatzinās, ka ir iemīlējusies, bet no tā nekas nemainījās. Viņa tvika no Cipriāna skatieniem un palika viņam vienādi tāla. Bija brīži, kad Emelinai gribējās izlauzt krietnu caurumu aizspriedumu žogā un izstāstīt tam cauri. Otrā pusē, par to viņa bija pārliecināta, gaidītu Cipriāns; tad Emelina teiktu:

— Draugs, es nezinu, kas tevi nospiež, bet kaut kas tevi nospiež, un es esmu ar mieru dalīt šo smaguma nastu!

Ko nu, vai kaut kas tāds domājams šais laikos, kad sievietes esot līdztiesīgas! Pamēģini vien, un tās citas tevi tūlīt nosauks par nekaupu, bet visa rezultātā nabaga uzrunātais vēl var dabūt nervu šoku!

Laiks gāja uz priekšu, taču Emelinas un Cipriāna attiecības bija un palika ķīmiskitras, Cipriāns katru rītu sveicināja, ieurbjot Emelinā savu skatienu, un tas liesmoja un dega, bet tad viņš atkal pievērsās kādam citam vai pat citai, un Emelina palika vienuļa, kā bijusi, ar kārtējo deguma brūci sirdī. Tas man par to, viņa rūgti domāja, tas viss man par to, ka savā laikā esmu lauzusi sirdis kā skalus! Protams, viņa nedaudz pārspīlēja, tik traka tā lieta vis nebija bijusi, bet Emelina jau neko īpašu nedomāja, viņa to teica tikai sev, un viņa jau bija tik nelaimīga! Un laiks tikai gāja un gāja uz priekšu, un Cipriāns joprojām stāvēja viņai tāle un noslēpumainā nekā iebkad, un Eme-

dzētu? Savos tumšākā izmisuma brīžos Emelinai sāka likties, ka viņai nespēj vairs dzēt nekas. Viņa iestādē bija noticis paratals viesīgais sarikojums, un Cipriāns un Emelina ieradās; iespējams, ka to pamani, Emelina viena pati, bet par to arī viņas sirds asināja visu vakaru un vēl līdz nākošajam rītam. Un brēkt viņai gribējās visu laiku bet viņa jau nedrīkstēja, ko gan būtu te kuši citi?

Bet, kad tuvojās otrs sarikojums, Emelina ķērās vērsim pie ragiem, viņa notvēra Cipriānu un teica viņam, viņa jau neko, bet priekšnieks ļoti gribot, lai visi darbinieki atmeklējot šādas pasākumus... Viņa smaidīja, un Cipriāns raidīja viņā savu skatierbultas.

— Vai tiešām? — viņš jautāja.

— Protams, — Emelina atteica un apbiņojami kautri novērsa skatienu.

Un tad Cipriāns tiešām atnāca, taču li laiko laika daļu nosēdēja kaktā ar grāmatvepalīgu un dzēra kokteiļus. Darbā bija atļauti vienīgi kokteiļi, tikai neviens, paldies dievam, nesevoja, no kā un cik stipri tie tūlī brūvēti. Un pie beigām viņš divas reizes u lūdza Emelinu dejot. Tā noteikti bija uzvara, zēl tikai, ka Cipriāns bija diezgan vēl uz kājām. Tomēr isti jaunā Emelina to nēma; viņa mierināja sevi, ka labi vien ja virietis daudz nespēj turēt, tad viņš dau arī nedzers, un kur gan tu šoslaikus nēn tādu, kas nedzer nemaz?

Vēlāk viņai izdevās aizvilināt Cipriānu līdzī. Ak nē, ne jau uz mājām, tas nesamēroto ar Emelinas principiem, bet uz vienu pastaigu pa naksnīgām ielām... Viņi g diezgan ilgi, Emelina smējās, ak vai, viņa kam esot gauži noreibusi, viņai pavisam misējusies virzieni... un Cipriāns uztrauc un sacīja, tas nu esot par traku, viņš g nekad neesot pagājis savai mājai garām, Emelina domāja, ak kungs, vai tad viņš līgi nesaprot? Viņš saprata, dabiski, bet v izlikās, kaut kas traks. Un tad viņi gāja rām kādam tumšam, drūmam, pavisam koptam namam, un Emelina ieminējās, vi acis mājas atgādinot cilvēkus, un šī liekot tieši pēc tādas, kas glābātu kādu sērgu slēpumu. Cipriāns satvēra viņas roku un daudz aizmaksuši balsi vaicāja, kāpēc v tā sakot un ko viņa ar to domājot, un Emelina spēcīgāk nekā jebkad juta aiz mugurā tā paša noslēpuma spārnu vēdas. Viņa skatījās Cipriānā un jau gribēja teikt «u cieties man!», kad viņš palaida Emelinas ku un sacīja, viss jau varot būt, noslēpt pasaulē tiešām pastāvo, un tos esot jāp glābāt sevi dziļi un līdz kapam. Tas izklisās tik svinīgi, ka Emelina vairs neuzdr-

Bet tad Emelina kaut ko izdomāja, varbūt tas bija histams solis, taču tie, kuri Emelinu par to gribētu nosodīt, lai tikai atceras, līdz kādam dvēseles stāvoklim Cipriāns viņu bija novedis.

Viņa uzrakstīja sev anonīmu vēstuli.

Emelina pie katra darba ķerties ļoti rūpīgi, un šis nebija izņēmums. Viņa uzzināja visu, kas vispār uzzināms par anonīmām vēstulēm, un ziedoja pieklājīgu laiku, līdz no dažādiem iespieddarbiem sagrieza vajadzīgo vārdu un burtu skaitu, un tos visus salīmēja šķībi un greizi. Un brīžiem viņa sarka, šo šedevru sastādot, jo zināja pilnīgi noteikti, ka neviens anonīms ražojums neiztieks bez bezkaunībām, kāpēc tad citādi šādu vēstuli nevarētu parakstīt? Viņai tiešām nebija viegli.

Kad Emelina saņēma savu vēstuli pa pastu, viņa pat apraudājās, tik ļoti viņai samestās sevis žēl, un pēc tam notvika, tik lielas bija viņas dusmas uz cilvēkiem, kuri šādā veidā spēj jaukties otra dzīvē. Pārlasot vēstuli otrreiz un visnotaļ objektīvi, viņa atzina, ka veikusi pamatīgu darbu.

— Man ar jums jārunā, — viņa sacīja, divatā ar Cipriānu sastapdamās.

Cipriāns uzmanīgi paskatījās, un Emelina pasniedza viņam liktenīgo aploksnī. Izlasījis virsrakstu, Cipriāns aizrādīja, ka vēstule taču adresēta Emelinai un ka viņš, nūdien...

— Jā, — Emelina teica. — Bet tas neatliecas tikai uz mani.

Cipriāns savilka uz augšu savus skaisti veidotos uzacu lokus un sāka lasīt. Emelina drebošu sirdi sekoja notiekošajam. Nu vajadzēja izšķirties visam. Pēc šīs vēstules izlasīšanas bija jāsaņem pēdējiem atturības mūriem, kuri līdz šim bridim nelāva viņiem saņemtiem rokām. Cipriānam bija jāsaprot, ko viņi nozīmē viens otram, jā, ka ir radīti viens otram!

Te nu ir pēdējais laiks paskaidrot, ka vēstule visai tiešā veidā aizrādīja uz Emelinas attiecībām ar Cipriānu, turklāt vēstulē viņš bija nosaukts par rūdītu pavedēju, bet Emelina par naivu gotiņu (šīs salīdzinājums pašai Emelinai bija sāpīgs), kura, acis nepamiršķinājusi, metas viņa skavās. Un ka vispār tas stipri lienu laukā no vispārpieņemtās morāles ietvariem. Un ka pēdējais laiks Emelinai atgriezties pie prāta. Un ka vēstules autors (vai autore, to jau Cipriāns nevarēja zināt) darīs visu, kas vajadzīgs, lai atvērtu acis arī citiem cilvēkiem, respektīvi, viņu abu darba biedriem, ja vien viņš vispār saucams par biedru šiem krietnajiem darba darītājiem.

Tas bija apmēram viss. Ne pārāk daudz, toties kā akmeņi iecirsts. Uz Cipriānu tas bija atstājis iespaidu, to tūlīt varēja redzēt, ieskatoties viņa pārakmeņotajā sejā, kuras pelēkumā šur tur bija izkaisīti sarkani plankumi. Viņš brīdī paturēja vēstuli rokā, pēc tam ar dobju nopūtu nosvieda to uz tuvākā galdiņa, tad atjēdzies sniedza Emelinai, un viņa drebēdama kopā ar aploksnī satvēra arī Cipriāna karstos pirkstus. Tūlīt viņš teikts, Emelina domāja, ak stundas, kuras es aizvadīju, šo vēstuli kompilējot, nu ir pienācis atalgojuma brīdis!

«Kas tālāk?» Emelinas skatiens neatlaidīgi vaicāja.

«Nu tikai ir dimbā!» Cipriāna acis elsoja, protams, tās gan bija pilnīgi sausas, bet vai nu asaras vien spēj izteikt mūsu ciešanu pakāpi.

— Kas gan to varēja... — Emelina uzmanīgi sāka.

vienai izvilktu! — Cipriāns sacīja caur saaukstiem zobiem, un Emelinai nez kāpēc pārskrēja sīki tirpuli.

— Tas ir šausmīgi, — viņa sacīja.

— Tā ir katastrofā! — Cipriāns nospaidēja. — Un ja tagad viņš aizsūta vēstuli priekšniekam!

Emelina nespēja skatīties nākotnē tik drūmi. Viņa taču zināja, ka neviena vēstule vairs netiks nosūtīta. Bet pagaidām viņa to Cipriānam neteica. Iespējams, ka viņu bija nedaudz apmulsinājusi Cipriāna reakcija.

— Gan jau būs labi, — viņa mīrināja.

— Nelietisi! — nu Cipriāns gandrīz raudāja; viņam tas nepiestāvēja. — Atradis, ko aizķert! Sakiet, vai jūs... vai es... vai es jums pirkstu esmu piedūris?

— Nu, toreiz, dejojot, — Emelina teica, tiksmās atmiņās grimdama.

— Toreiz! Toreiz es biju pilns kā zeķel!

— Tā nemaz neizskatījās, — Emelina daudznozīmīgi sacīja.

— Un kā vēl! Jūs jau nezināt, es, tiklīdz man šnabis galvā, katram sievišķim esmu gatavs komplimentus sacīt! Savu sētnieci es vienreiz esot apkampis un bucojis!

— Tas mani nepavisam neinteresē, — Emelina atteica nervozi.

— Redziet pat! Nekā tur nebija! Un jūs jau tai vakarā arī nebijāt skaidra, jūs ceļu uz mājām nevarējāt atrast!

Nul Emelina domāja, bet klusēja, un viņas vietā turpināja Cipriāns, un viņš pasacīja diezgan daudz.

— Es nesaprotu, kas tiem sieviešiem ar mani ir, — viņš žēlojās. — Rindā skrien pakal. Ja es kaut kur darbā neesmu varējis noturēties, tad tikai viņu dēļ. Es kaut kā īpaši uz viņām skatoties, saprotat? Bet es tikai švaki redzu, un brilles negribas valkāt.

Viņa dēmoniskais skatiens, Emelina domāja un juta, ka viņai lēnām reibst galva.

— Kurš aitasgalva iedomājies, ka es jūšos iekāries, — Cipriāns turpināja savu gaudu dziesmu. — Vai man tā jau krepķu nepietiek? Es domāju, šeit nu reiz būs paliekama vieta, mierīgi un klusi, kolēģi visi vidējā vecumā, vai nu tie jau nebūs iztrakojušies... Ādu pār acīm tam vēstulniekam vajadzētu novilkt! Atradis, kam piesieties! Vai es jums... vai es jūs kādu reizi...

Viss draudēja sākties no gala. Emelinai nepatika atkārtoties ne mākslā, ne dzīvē. Un viņai negribējās dzirdēt arī turpinājuma, viņai nekā vairs negribējās, un viņa jau grāšījās vērt muti vēsiem paskaidrojuma vārdiem, kad negaidot apdomājās, un šai mirkli viņas nomāktajos vaibstos parādījās smaids, kuru agrāko paaudžu dzejnieki būtu nosaukuši par dēmonisku.

— Tas rakstītājs tiešām bijis aitasgalva, — viņa sacīja. — Es jau nevaru iedomāties jūsu jūtas pret mani, bet, kas uz mani attiecas, tad es jau pa gabalu varu atšķirt istu virieti no viņa vietas izpildītāja. Un, ticiet man...

Viņa gaidīja Cipriāna reakciju, bet tādas nebija. Ak jā, viņš jau vāji redzēja. Emelinas smaids bija lieks bijis.

— Kaut tikai viņš nerakstītu citiem! — Cipriāns gaudās. — Es saku, dieva sodam vajadzētu ķert visus šos rakstītājus!

Jā, te Cipriānam ir taisnība, Emelina skumji domāja, un viņai palika sevis žēl, tik žēl.

— Vai jūs domājat, viņš rakstīs citiem? — viņa izdzirda Cipriāna balsi.

— To taču nav iespējams zināt, — Emelina atteica. — Citu cilvēku dvēseles mums ir bijušas un paliks noslēpums.

Kas to būtu domājis?

Sēdēju uzgaidāmajā telpā un garlaicīgi damies gaidīju savu kārtu.

— Pilsoņi, — stalta medmāsa apstājās telpas vidū. — Kāpēc atstājat mēteļu garderobē? Garderobiste taču nestrādā!

Daži negribīgi piecēlās.

— Un pārējie? Ko gaidāt? Vai tie nezina, ka bez uzraudzības atstātas mēteļi tas zog? — medmāsa metāliskā balsi paziņoja.

Nu pielēca kājās arī pārējie, un mēteļi palikām tikai divi: es un vēl viens — darba uzvalkā. Dzīvoju netālu, tāpēc biju apliecinājis šalli ap kaklu un... Tagad šalle kabatā un man nekādu bēdu.

— Kāpēc jūs vēl sēžat?

Uzrunātais atmeta ar roku:

— Izskrēju no darba. Pufaiķelis vecs, kas to nēms. Ja arī paņēms, nekā, viņš iesmejās. — Tikšu pie jauna.

Tie, kas bija aizskrējuši pēc virsdrēbēm, pamazām atgriezās savās vietās. Jutu sev pievērstu jautājošu skatienu — sapratu, ka arī no manis gaida paskaidrojumu, kāpēc līdz citiem nemetos glāstī savu mantu.

— Es atnācu bez mēteļa, — atteica. — Kas man nekait? Rokas brīvas, priesteris.

— Tā, — novilkta medmāsa. — Bet jūs zināt, ka pagājušajā nedēļā vierdārgu importa mēteļu nospēra? Ko valdītāzī? Mēs neesam atbildīgi. Nē, — āra nevar ienākt un paņemt, no reģistratūras lodziņa tad redzētu. Zagļi bija jūsu — par klātesošajiem, protams, ne mēs — slimnieku vidus.

Blakus sēdošie atvirzījās cits no cita. Kāda korpulenta dāma uzgērba mēteļi lai arī karsti, toties drošāk. Es jutos kā kā neveikli, lai gan nekādas sliekas domā sevi neauklēju. Bet citi? Kas zina, ka katram prātā?

— Jā, — medmāsa turpināja, — gadatnāk kāds, teiksim, ar savu veco mēli, bet aizejot uzģērbj citu. Kas izsek, kas kuram pieder?

Pavēros tajā — darba uzvalkā. Nosēdēt līdz ausim, tas nemierīgi trinās krāsā.

— Tagad zagļi nav tādi kā agrāk, medmāsa atkal ierunājās. — No skatā nepateiksi. Vēl elegantāk un labāk gūbušies nekā citi. Pat prātā neienāks tā turēt aizdomās.

Pievilkta tuvāk savas čehu korpē un autās kājas un sāku nožēlot, ka, nākdams pie ārsta, biju uzvilcis jauno, dārgo uzvalku.

— Vēl vienkāršāk, — balss no istabas vidus secināja, — pašam nevilkst nebet, mājās ejot...

Auksti šermuļi skrēja pār kauliem daudzajiem skatieniem. «Nejēdzības!» bija teikt, bet bargais soģis baltajā uzvalkā jau bija aizgājis. Nezināju, kur savas rokas un acis. Centos tēlot vien dzīgo, jo galu galā nebiju taču vainīgs. Bet kāpēc es nevarēju kā visi normāli cilvēki atnākt mēteļi? Vai tiešām zinājinā būtu perinājis kādu jaunu domu? «Kaunies, kaunies, vai tev pašam šādrēbju trūksts, ka iekāro citu, tik vieļapņemamu?» Vēlī centos neievērot kārtējo acis, kas tik daļrunīgi mani rās. Pēdīgi tomēr neizturēju un metos izeju.

— Kas to būtu domājis? — aizmuļas nopūtās kāda sievietē. — Tāds pātišķs jauns cilvēks...

Daudz domājam, bet nekādi netiekam skaidrībā, ar ko mēs, Valmieras pilsētas Lodes ielas iedzīvotāji, esam nogrēkojušies, ka mums jācieš tāda sodība:

1) braucot pa ielu, jāpārvar pamalīgas bedres, kuras jau sen ilgčas pēc greidera;

2) jāuzmanās no liela cauruma tiltā, jo mūsu ielas tiltu neviens nelabo;

3) jāmaksā par radiotranslāciju, lai gan tā vairāk nedarbojas nekā darbojas;

4) jau gandrīz gadu jāgaida atbilde uz vēstuli, kurā mēs par šīm nebūšanām ziņojām pilsētas Izpildu komitejai.

E. ZIBENS,
Valmierā

Mīlo «Dadzīt»!

Es Tev pastāstīšu, kā atsevišķi krāsošanas un ķīmiskās tīrīšanas fabrikas «Zvaigzne» darbinieki taupa papīru.

9. augustā uz 15. pieņemšanas punktu aiznesu tīri rudens mēteli. Mani laipni sagaidīja pieņēmēja:

— Kvītis izbeigušās... Ejiet uz citu punktu!

Neko darīt — gāju. Vai Tu, «Dadzīt», tiem «Zvaigznes» darbiniekiem nevarētu paskaidrot, ka jātaupa ne tikai papīrs, bet arī klientu laiks un našas?

V. NAGLA,
Rīga

V. ZAKIS

— ONKULIS KATAPULTEJAS!

I. MELGAILIS

— NECIK AUGSTU NAV TIKUSH!

K. LIEDE

PRĀTA ASINĀŠANA

Tā jau pasaulē iekārtots, ka ikviena automašīna darbojas tikai tad, ja tvertnē ir degviela. Degvielu var dabūt LPSR Ministru Padomes Naftas, naftas produktu un cietā kurināmā apgādes un realizācijas galvenās pārvaldes autoapkalpes stacijās. Protams, tad, ja kabatā ir attiecīgi benzīna taloni. Bet šos talonus lauku rajonos pārdod patērētāju biedrību sistēmas veikalos.

Viss it kā būtu labi un jauki. Amatieris zina, ka savā pilsētā viņš talonus var iegādāties rajona universālveikala sporta preču sekcijā. Bet ja amatierim jābrauc uz Cēsim? Bez šaubām, arī te viņš iet uz sporta preču veikalu un saka:

— Man, lūdzu, degvielas talonus.

Bet viņam atbild:

— Piedodiet, bet pie mums ir tā pieņemts, ka degvielas talonus pārdod universālveikala parfimērijas sekcijā.

Pirmajā brīdī tas var šķist gaužām divaini. Tomēr, ja labi apdomā, pareizi vien ir. Vīriešiem patīk, ja sievietes smaržo pēc baltajiem ceriņiem, maijpuķītēm vai rozēm. Un šīs smaržas pārdod parfimērijas nodaļās. Sievietēm savukārt patīk, ja vīrieši viegli smaržo pēc benzīna. Tātad kur jāpārdod benzīna taloni? Bez šaubām — tikai un vienīgi parfimērijas veikalos!

Cilvēks iet uz parfimērijas sekciju, pērk talonus, brauc uzpildīt tvertni, sāk smaržot pēc benzīna un patīkt sievietēm.

Viss ir labi līdz pat brīdim, kad viegli iesmaržotais amatieris ierodas Limbažos. Cēsis gūtas pieredzes mācīts, amatieris taisnā ceļā dodas uz parfimērijas nodaļu. Bet pārdevējas parfimērijas nodaļā uz cilvēku raugās, maigi izsakoties, ar nelielām aizdomām.

— Piedodiet, — pārdevējas saka, — kāds sakars mūsu smaržām ar jūsu benzīnu? Varbūt jūs braucat ar losionu «Gurķītis»?

— Nē, es braucu ar deviņdesmit trešo benzīnu, — amatieris godīgi atzīstas. — Esiet tik miļas, pārdodiet trīsdesmit litrus.

Bet pārdevējas nepārdod.

— Ejiet uz maizes veikalu! — viņas saka.

Protams, normāls cilvēks pēc šādas atbildes varētu sākt domāt, ka viņu nes cauri. Taču amatieris nav normāls cilvēks, amatieris pamazām sāk pierast pie dažādiem brīnumiem un galu galā izprato, ka pareizi vien laikam būs. Neviens nespēj iztikt bez dieniskās maizes. Automašīnas dieniskā maize ir benzīns. Kur citur to lai pārdod, ja ne maizes veikalā?

Amatieris iet uz maizes veikalu, pērk talonus un brauc taisnā ceļā uz Saldū. Kur Saldū amatieris ies pīrkt talonus? Bez šaubām — maizes veikalā.

— Benzīns? Pie mums?! — veikalā jūtas nedaudz šokēti. — Varbūt jūs gribat, lai mēs pārdotu jums arī smērvielas un petroleju?

Cilvēks varbūt gribētu. Bet viņam nepārdod. Jo Saldū benzīna talonus var iegādāties

vienīgi pārtikas preču veikala desu nodaļā.

Un te nu amatieris vairs nespēj atrast it nekādu likumsakarību. Jo ar desām benzīnam nekā kopēja nekad nav bijis. Taču dzīve ir dzīve. Amatieris iet uz desu nodaļu, izstāv rindu un saka:

— Man, lūdzu, divdesmit kilogramus... Nē, divdesmit litrus...

Un saņem. Un brauc uz Ogrī. Un iet uz desu veikalu, uz maizes veikalu, līdz beidzot nokļūst pie universālveikala un tur viņam saka:

— Piedodiet, godājamais, pie mums Ogrī talonus pārdod sporta preču sekcijā, bet šo dien ir svētdiena un sekcija slēgta...

Ko tu padarīsi? Neko. Atliek cerēt uz laimi. Jo universālveikali vismaz dažkārt strādā arī sestdienās un svētdienās. Toties Ludzi benzīnu autoapkalpes stacijā ne sestdienā, ne svētdienā nevar dabūt nekād, bet pārējās piecās nedēļas dienās gara auguma vīrs degvielas tīkotājiem kodolīgi paskaidro:

— Kāda joda pēc man vajadzīgi taloni Dod naudul!

Un par skaidru naudu atver sienā krānu satecina benzīnu spainīti un pasniedz amatierim...

Godīgi sakot, ne katrs spēj izturēt šādu pārbaudījumu. Izbraukājies pa iepriekš minētajiem rajonu centriem, amatieris nākamajai pilsētā neiet vairs ne uz maizes, ne parfimērijas veikalu, bet gan taisnā ceļā uz aptieku. Jo aptiekas rajonu centros dežurē cauru dienu nakti.

— Man, lūdzu, deviņdesmit trešo benzīnu... — amatieris trīcošā balsī saka. Uzaņem pudelīti baldriāna. Nervu nomierināšanai. Un arī tas nav maz. Ja nelīdz mašīna tad cilvēkam palīdz noteikti.

ZANIS EZĪTIS

Kociņš brauca no komandējuma. Nomocijies. Noguris. Svešā pilsētā pa veikaliem noskraidījis, bet līdz vilciena atiešanai stunda laika. Kamēr Kociņš pārlūka, ko viņam darīt, lai šī stunda paietu ātrāk, nekā tā mēdz vilkties stacijas uzgaidāmajās telpās, pie viņa pienāca čigāniete. Redzēja taču: cilvēks ar smago koferi nekur aizbēgt nespēs, tāpēc tuvojās droši. No sākuma Kociņš pret zilēšanu bija noskanots ļoti skeptiski, bet tad pēkšņi viņā pamodās ziņkāre.

«No vienas puses,» viņš domāja, «zināms, kas mani gaida. Sieva, protams. Priekšnieks. Viņam vajadzīga komandējuma atskaite. Tad vēl kaimiņš, kuram desmitnieku esmu parādā. Tas būtu no vienas puses, bet no otras... Ej nu sazinī!»

— Par cik tad krāpjat darbaļaudis? — augstprātīgi savlebies, Kociņš vēsi apvaicājās.

— Tikai par rubli, — tādas uzmanības pagodināta, čigāniete atplauka.

— Rubli nedošu! — Kociņā sacēlās zemnieciskā taupība. — Ja nevarat nākotni par piecdesmit kapelkām izziļēt — pardon! Meklējiet muļkus uz cita perona!

— Gudrs esi! — čigāniete godbijīgi iesaucās. — Ai, cik gudrs!

Kociņš pašpmierināti pasmaidīja.

«Tur nu viņai ir taisnība,» viņš jutās glai-

mots, tāpēc necēla iebildumus, kad čigāniete sāka izlikt kārtis uz viņa kofera.

— Tāis ceļš tevi gaida, — čigāniete pēc brīža pavēstīja, — un ceļā tu satiksi piķa dāmu. Lūk, šol!

«Va velns! Tas jau kļūst interesanti!»

— Vilcienā, vai, satikšu? — mazliet pietvīcis, Kociņš jautāja.

— Ceļā, — čigāniete iebikstīja pirkstu erca devītniekā, — jūsu dzīves tacinās krustosies. Bet tagad, — viņa atkal sajauc kārtis, — paskatīsimies, kas no tā iznāks.

«Patiesām interesanti.» Kociņš nodomāja, sakārtodams kaklasaiti, «kas no tā varētu iznākt.»

— Kārtis rāda, — čigāniete pamāja, — ka ar šo kreica septiņnieku tu iekarosi dāmas sirdi.

«Ar pudeli konjaka,» Kociņam iesāvēs prātā.

— Bet...

— Bet? — Kociņam nevilus paspruka.

— Kas par bet?

— Jūsu laimes ceļā nostāsies kreica kungs.

— No kurienes, — Kociņš iesaucās, — no kurienes, velns parāvis, tas kungs uzradīsies?

— No krona nama.

«Varbūt bilešu kontrolieris,» Kociņš sevi klusībā mīrināja.

— Un šim kungam ar dāmu būs nepatīkama saruna.

«Nu, protams! Viņa būs pazaudējusi savu bileti,» Kociņš mazliet nomierinājās.

— Taču pateicoties erca kungam — un tas esi tu — viss beigsies laimīgi.

Kociņa iztēle darbojās zibenīgi: viņš samaksās dāmas vietā soda naudu, kreica kungs aizvāksies, piķa dāmai acīs mirdzēs pateicības asaras, viņa metīsies Kociņam ap kaklu...

— Bet sieva, — Kociņš pēkšņi atpazina, — vai viņa...

— Nesteidzies! — čigāniete pamāja uz izliktajām kārtīm. — Te viss kā uz delnas. Jūsu ceļi vijas blakus, un tie ved uz krona namu.

— Uz krona namu? — Kociņš sarāvās.

— Jā, kārtis rāda, ka viņa kļūs tava sieva.

— Tas nu ir par daudz! — Kociņš sašutis iesaucās. — Man taču viena sieva jau ir! — viņš pielēca kājās, paķēra koferi, izmetās pa durvim un aizdrāzās uz taksometru pieturu. Jo pēkšņi atcerējās, ka viesnīcā pirms roku mazgāšanas bija novilcis un uz galda atstājis savu laulības gredzenu.

A. DZIRNIS

— PAŅEMŠU LIDZI, CITĀDI KĀDS VAR AIZDZĪT MAŠINU!

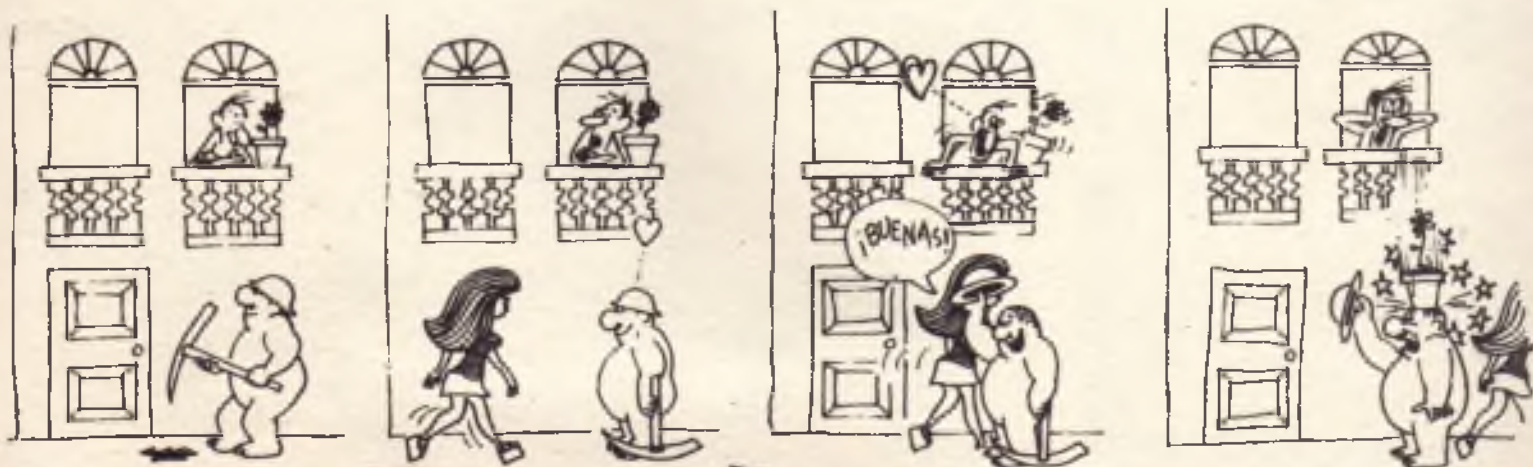
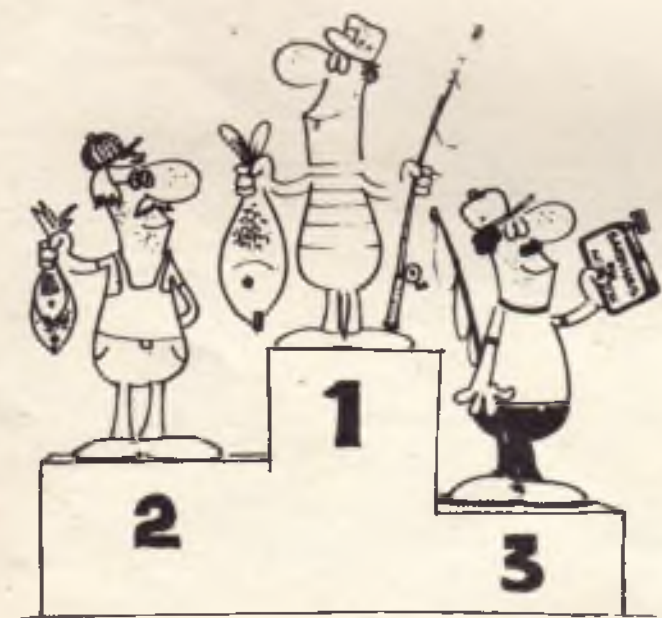
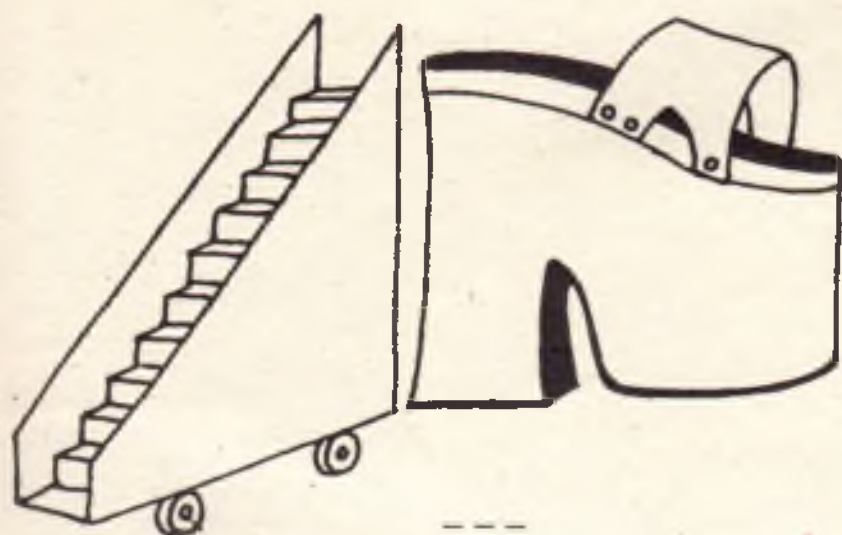
V. ZAKIS

— NU, DELS. TAGAD TEV ATSKAŅOTĀJS NEBŪS VAJADZĪGS...

G. VINCEDZIS

atkāpšanās no projekta

Svinīgais bankets, kas bija rīkots par godu pārvaldes priekšniekam un iesākās visai jautri un daudzsolīši, draudēja beigties skumji un nepatīkami.

— Es droši vien būšu pārklusies... — nemaz nepiešķāries konjaka glāzei, priekšnieks ieurba skatienu priekšsēdētājā. — Cik, tu teici, izmaksāja tava jaunā vīstū kūts?

— Trīs simti tūkstošus! — banketa rīkotājs kolhoza priekšsēdētājs Albatrusis steidzīgi uzrausās kājās un stāvēja bāls kā nedarbos pieķerts skolnieks... — Jūs taču pats, biedri priekšniek, atļāvēt...

— Lēnāk, lēnāk! — priekšnieks Albatrusi pārtrauca un sita dūri galdā tā, ka ne tikai glāzītes palēcās, bet arī smagās karafes draudoši saligojās. — Tu man teici, ka būvēsi kūti piecūkstoš vistām.

— Tieši tik daudzām arī uzbūvējam.

— Nepūt pilītes! — priekšnieka baltie acu āboli atkal draudoši sagrozījās. — Šāda kūts maksā tikai simt tūkstošus rubļu! To es zinu. Tādu pašu uzcēla tavs kaimiņš Šampēters.

— Bet, biedri priekšniek, — atkāpies pāris soļu tālāk, Albatrusis sāka skaidrot. — Šampēters cēla pēc vienkāršota projekta. Mana kūts ir stipri glauņāka!

— Ko nozīmē — «glauņāka»? Varbūt parketa grīdu vīstū kūtī esi ielicis?

— Ko jūs, priekšniek! Grīdas ir no dēļiem.

— Tad varbūt sienas ir no daudzkrāsainām šīzēm?

— Ko jūs, priekšniek, smejaies, vai? Arī sienas ir no dēļiem.

— Nu tad jumts tai pilij varbūt ir no apsudrabota skārda?

— Ko jūs, priekšniek, ko jūsi? Jumts ir no visparastākā šīferā!

— Tad es nekā nesaprotu. Kūts tāda pati kā Šampēteram — šis uzcēl par simt tūkstošiem, bet tu izdod trīs reizes vairāk!

— Bet, biedri priekšniek, Šampēteram nav tāda pati. Man ir uzlabots variants, ar dušas telpām. Jūs pats atļāvēt maziēt atkāpties no projekta.

— Atļāvu gan, — priekšnieks atpogāja krekla apkaklīti. — Bet tu taču neapgalvosi, ka dušas telpas maksā dārgāk nekā visa kūts!

— Nē, biedri priekšniek, to es neapgalvošu. Es tikai gribu pateikt, ka dušas telpu projekta mums nebija pie rokas, un tāpēc mēs uzcēlām somu pirti. — Redzēdams, ka draudīgais negais mākonis iet viņam secen, Albatrusis noslaucīja sviedrus no pieres un, apsēdies agrākajā vietā blakus priekšniekam, klusi piebilda:

— Šo pašu, kurā pašlaik svinam jūsu jubileju...

J. JUZEPS

(SVETIKIENS) VAKARĀ DROŠĀS JĀNĪDU VALDĪBĒ...

— ES JAU TEICU, KA NEVAJADZĒJA DOT VIŅAM VĀRDU...

I. MELGAILIS

Vides ietekmē

Nudien, es nebistos nenieka, bet man negribētos ar mašīnu braukt pa Madonas rajonu. Kājām vēl šā tā, kājām es vēl uzdrošinātos solot pa rajona saimniecību ceļiem. Jo gājējs nepieciešamības gadījumā allaž var palēkties sāpus. Bet ar mašīnu — nē! Man bail no mehanizatoriem. Brauc šāds mehanizators pa ceļu, un tu skaidri dzirdi divainu troksni:

— Klunkš, klunkš, klunkš...

Iespējams, ka tur traktora tvertnē skaļojas degviela. Bet nebūt nav izslēgts, ka degviela skaļojas arī pašā traktoristā. Un, kas ir pats ļaunākais, to nezina arī saimniecību vadītāji. Kad Madonas rajona kolhoza «Vienība» traktors iegāzās grāvi un traktoristam bija jāriko bēres, valdes priekšsēdētājs b. Sirmāis rakstīja: «Traktorists savā brīvā laikā panēma traktoru no stāvvietas pie fermas un braukāja pa kolhozu...»

Kā mehanizators tik vienkārši varēja panemt traktoru, par to valdes priekšsēdētājs nerakstīja. Un ko gan viņš varētu rakstīt, ja šādi traktori klimst pa saimniecības ceļiem kā dieva nepienēmti, steberē uz veikaliem un polšē vai vismaz kortelē pēc kārtējās ģimenes dārzīņu apstrādes akcijas.

Līdz šim kaut kā nav dzirdēts, ka mehanizatori braukšanai izmantotu taksometrus. Bet ar traktoru var. Traktors nav taksometrs, un neviens valdes vīrs nav teicis: «Dārgo mehanizator, vakar tu nobrauci divpadsmit kilometrus līdz veikalam un tikpat atpakaļ. Ej uz kasi un maksā ragā!»

Varbūt valdes vīriem neērti tā sacīt. Jo traktorists var apvainoties. Bet ko dara apvainojies traktorists? Viņš var atnest ar roku darbiem un iet čučēt uz kreisās auss...

Un, ja nemam konkrētu piemēru, tad diezgan vai padomju saimniecības «Prauliena» galvenajam inženierim A. Elstam vispār ir morālas tiesības sacīt

saviem padotajiem: «Godātie! Iereibis mehanizators pie stūres ir potenciāls noziedznieks. Tāds ar mietu jādzen prom no saimniecības!»

Galvenais inženieris A. Elsts gluži vienkārši nevar tā sacīt, jo pretējā gadījumā viņam varētu pavaičāt: «Bet ko jūs pats darijāt šā gada devītā augusta naktī?»

Un tad atklātos, ka minētajā naktī A. Elsts ir notverts Madonā uz Raiņa ielas stipri vien klunkšķošā stāvoklī. Tiesa gan, paskaidrojumā Elsts raksta: «Alkoholiskos dzērienus lietojis netiku.» Taču asinsaina rādīja gluži pretējo.

Atklāti sakot, var jau būt, ka alkohols galvenā inženiera asinis nokļuvis pret paša gribu. It sevišķi tāpēc, ka padomju saimniecībā «Prauliena» gaisa kā tāds ir diezgan spirtots. Sogad vien reibuma stāvoklī pie stūres pieķerti šoferi Jānis Trops, Antons Gorevs, Aivars Liepiņš, Andris Duplickis, traktoristi Andrejs Maslobojevs, Atis Mednis, Viktors Bebers. Uzpūš tāds elpu galvenajam inženierim — un gatavs!

Tiesa gan, to visu vajadzētu redzēt padomju saimniecības direktoram J. Jakovičam un kategoriski pateikt: «Ikvienu dzērāju no saimniecības laukā!»

Bet kā tu to pateiksi, ja nelaimīgajā devītā augusta naktī pats sēdējis mašīnā Elstam blakus...

Lūk, tāpēc man negribas braukt uz Madonas rajonu. Jo būs ļoti nepatīkami, ja dienesta mašīnu iebuktēs iereibis mehanizators. Bet vēl simtkārt nepatīkamāk būs, ja mašīnu iebuktēs galvenais inženieris. Jo tad man kā pieklājīgam cilvēkam nāksies stipri nosarkt un atvainoties.

Bet atvainoties diez kāpēc negribas.

A. BRĀLĪTIS

— KĀ TEV IZDODAS SAVU APARĀTU TĀ NOGLABĀT, KA NEVIENS NEATRODI

— ES TO SLĒPJU JAUNĀS TEHNIKAS KĀSTĒS, TĀM VISI MET LĪKUMU.

2. 0 5

Kādēļ tik sīvi?

Kādēļ tik sīvi,
tik kodīgi
man pārmelat
skatļena šaurumu?
Es taču citu dzīvē
raugos tieši un godīgi,
un tas nav maz,
ko redzu
pa — atslēgas caurumu.

A. AUZIŅŠ

Rudeni

Kļūstam visi rudeni
Apaļi un gludeni.

Apaļi ir āboli,
Tomāti un redīsi,
Apaļi ir mans vēderiņš,
Kas to visu ēdis.

Saule arī apaļa,
Zvaigzņītes un mēness,
Visos silos rudeni
Apalas digst sēnes.

Meiņas varen apaļas
Puišus velk uz zagsu —
Siet par priekiem jūnijā
Tagad jāsamaksa

Starp citu

Moderns ticējums: ja ķirurgs aizmirs skalpeli pacienta iekšās — tas ir uz atkalredzēšanos.

Visi svarcēļāji sarīkšu laikā ir novērti cilvēki.

Nolēma izvēdināt galvu: citu teikto laida pa vienu ausi iekšā, pa otru ārā.

Risinot krustvārdu mīklas, atrisināja brīvā laika problēmu.

Lai atrastu izeju no labirinta, vajag to apskatīt no augšas.

No piekšības ābeces: sasveicinoties ar velnu, pletiek pasniegt mazo pirkstiņu.

Ne katrs cenšas trāpīt desmitniekā, dažs velki savāc uzvaras punktus pa malām.

Viens otrs nokļūst strupceļā tieši tad, kad paveras plaša izvēle, pa kuru ceļu iet.

Bija drūmā noskaņojumā — nevienam paziņam negadījās nelaime, par ko varētu papriecāties.

Ēstaigātne ceļi ne vienmēr ir tie ātrākie — pārāk liela burzma.

Pūšot miglu acīs, visu velnu uzvāla slīktajiem laika apstākļiem.

Taisnojās, ka alkoholu lietojot tikai skaidrā prātā.

ARMĪNS LEJIŅŠ

Bez kvīts, bez bēdām

Kas ir, ir — zārcinieka darbs nav no jautrajiem. Ja zārciniekam cieta sirds, tad nekā — var izturēt. Ja miksta — tirās mocības.

Balvu rajona sadzīves pakalpojumu kombināta Vijakas darbnīcas pasūtījumu pieņemējai Korņejevai, par nelaimi, ir miksta sirds. Vajag klientam tikai ieminēties par zārku, un Korņejevai acis jau saskrien asaras.

— Varu jums piedāvāt tahtu, — Korņejeva izliekas nedzirdam klienta lūgumu. — Brīnišķīgs modelis.

— Neder, — klients krata galvu.

— Nu tad pasūtiet grāmatu sekciju, — Korņejeva piedāvā, — tās tagad modē...

— Nē, paldies, — klients arī šoreiz atsakās. — Nelaikis diemžēl bija vecmodīgs cilvēks. Tāpēc vajadzīgs zārks.

— Nu labi, — Korņejeva smagi nopūšas. — Taisīsim zārku. Bet, ja jūs zinātu, cik tas ir smagī! Veselas divas nedēļas aizgājējs sapņos rādās.

— Ko tur runāt — nepatikami, — klients piekrit. — Bet kāpēc tieši divas nedēļas?

— Ātrāk to zārku nevar dabūt gatavu, — Korņejeva paskaidro. — Grūtirdība traucē.

Ko atliek darīt klientam? Viens no diviem — vai nu balzamēt neliāki, vai gādāt balzamu Korņejevai. Klients, protams, izvēlas vieglāko ceļu.

— Nu labi, — pēc balzama vai, siltākā gadījumā, viņa tūres Korņejevas garstāvoklis uzlabojas. Viņa uzraksta kviti par 32 rubļiem un 40 kapeikām un apsola: — Uztaisīsim jums to zārku ātrāk. Atnāciet pēc nedēļas. Bet, ja jūs zinātu, cik tas ir smagī! Veselu nedēļu tā kvīts acu priekšā rēgojas...

Ko atliek darīt klientam? Viens no diviem — vai nu neapglabāt neliāki nemaz, vai saplēst to nelaimīgo kviti. Klients, dabiski, atkal izvēlas vieglāko ceļu.

— Nu ir pavisam cita lieta! — Korņejevas grūtirdība pazūd kā pēc burvju mājiņa. — Ja bez kvīts, varam taisīt zārkus dienu un nakti. Turklāt, kādus tikai vajag: ar četrām vai astoņām kājinām, ar vienu vai diviem vākiem, ar vienkāršu vai ar mikstu dibenu — gādājiēt tikai, ko iekšā likt!

J. ODS

Nepateicība

To, ka nepateicība ir pasaules alga, lieku reizi apliecina Talsu 18. Ceļu remonta un būvniecības pārvalde.

Apvainojusies ir izdevniecības «Transports» Baltijas nodaļa Rīgā, Gogoja ielā 3, kas talseniekus apgādā ar speciālo literatūru par autotransportu. Un kā vēl apgādā! Sūta ne tikai pasū-

tītus, bet arī dažādus nepasūtītus izdevumus.

Lūk, pēdējie sūtījumi. Spriežot pēc 1976. gada 12. decembra rēķina Nr. 1198, pasūtīti bija 5 izdevumi, katrs pa vienam eksemplāram, kopsummā par 3,69 rubļiem. Ar pēcmaksu atsūtītās literatūras vērtība 22,7 rubli.

Pēc 1977. gada 5. aprīļa rē-

ķina Nr. 338 ceļu aprūpētāji saņēma astoņpadsmit izdevumus — kopā 33 grāmatas. Lai gan pasūtīja tikai desmit izdevumu 18 grāmatas.

Un vēl sūdzas par izdevniecības Baltijas nodaļas darbu... Pateicības vēstules vajadzētu rakstīt!

A. IVARS

E. RUSMANIS

— MANI VECĪSI GRIB, LAI ES KĻOSTU PAR ZINĀTNIĒKU.
— TOMĒR LABĀK NEKĀ STRĀDĀT...

E. OŠS

TU MAN, ES TEV...

Ja Savienotajās Valstīs kāds vēl nezina, kāpēc neizdodas apturēt ASV militārā budžeta augšanu, es varu apgaismot šo problēmu.

ASV karaflote pazīnāja, ka tai ir ārkārtīgi nepieciešams jauns iznīcinātājs. Pēc ilgām debatēm tā nolēma pasūtīt lidmašīnu «F-14», ko ražo korporācija «Grumman» Longailendas štatā. Iznīcinātāju «F-18», ko piedāvāja kompānija «Macdonnell-Douglas», karaflote uzskatīja par pārlieku dārgu un konstrukcijas ziņā nedrošu. Šāda attieksme varētu lidmašīnai «F-18» pārvilkt krustu, ja nebūtu bijusi viena interesanta detaļa. Dzinējus šim iznīcinātājam piegādā firmas «General Electric» rūpnīcas, kas atrodas Masačūsetsas štatā. Runā, ka pārstāvju palātas spikers Tomass O'Nīls un senatori Edvards Kenedijs un Edvards Bruks esot izdarījuši pastiprinātu spiedienu uz Balto namu un Pentagonu, lai «F-18» paliktu dzīvs. Pēc daudziem telefona zvaniem aizsardzības ministrs paziņoja, ka «F-18» nav nemaz zemē metama lidmašīna.

Darbu turpināšanai un «F-18» konstrukcijas pilnveidošanai piešķīra 419 miljonus dolāru. Sakarā ar to aizsardzības ministra pārstāvis apzvērēja, ka šo lēmumu ne mazākajā mērā nav ietekmējis O'Nīls, Kenedijs un Bruks viedoklis. Viņš man ļoti konfidenciali darīja zināmu, ka šie kongresmeņi nekādā gadījumā negribētu izsviest naudu par lidmašīnu, kura, kā izteicās kara flotes pārstāvj, nevienam neesot vajadzīga.

— Politiki no Masačūsetsas pierādīja, ka mūsu kara flotei šī lidmašīna ir ārkārtīgi vajadzīga. Bez tās, gluži vienkārši, nav iespējams iztikēt. Tiesa, sākumā kara flote par to nekā nezina. Tāpēc tā var tikai pateikties O'Nīlam, Kenedijam un Brukam, jo viņi neļāpīja pūles, lai kara flotei pārliecinātu par «F-18» lieliskajām īpašībām.

— Kādas ir šīs mašīnas priekšrocības?

— Vispirms tie ir «General electric» dzinēji, ko taisa paši labākie inženieri un tehniķi Amerikā.

— Kā to var zināt O'Nīls, Kenedijs un Bruks?

— Viņiem visiem trim mājās ir «General electric» ledusskapji un kondicionētā gaisa iekārtas, tādējādi viņi personiski varēja pārliecināties, ka šīs firmas aparāti darbojas brīnišķīgi.

— Bet daži cilvēki apgalvo, ka neviens no minētajiem trim likumdevējiem pat pirkstu nepakustinātu «F-18» labā, ja dzinējus negatavotu Masačūsetsā.

— Tas ir vienkārši smieklīgi! O'Nīls vienmēr ir sapojis par plaša diapazona lidmašīnu, kas pēc savām īpašībām pārspētu visas mašīnas, kuras ir krievi. Kenedijs gribēja, lai Savienotajām Valstīm būtu iznīcinātājs ar palielinātu darbības rādīturu. Es pats esmu dzirdējis, ka senators Bruks atkārtoti teicis: «Vairāk par visu mūsu valstij ir vajadzīga lidmašīna ar radara sistēmu, kāda ir «F-18».

Un, vispār, kad runa ir par nacionālo drošību, neviens no mūsu politiķiem, tai skaitā O'Nīls, Kenedijs un Bruks, nepieļaus, lai personiskās intereses stādītu augstāk par valsts interesēm, — aizsardzības ministra pārstāvis paziņoja. — Viņi darīs visu iespējamo, lai kara flote dabūtu vislabāko lidmašīnu!

— Pat ja tā karaflotei nav vajadzīga?

— Ko gan kara flote var zināt par iznīcinātājiem! Toties O'Nīls, Kenedijs un Bruks būvēja lidmodeļus jau sešu gadu vecumā.

— Bet, ja kara flote jau ir pasūtījusi lidmašīnu «F-14» korporācijai «Grumman», kā lai tā iesāk ar «F-18»?

— Kara flote varēs pārdot «F-18» citai valstij, piemēram, Irānai.

— Par to es nekad nebiju padomājis, — atzinos. — Bet pēc jūsu izsmelošajiem paskaidrojumiem man tagad viss ir skaidrs. Kara flote saņems lidmašīnu, kas tai nav vajadzīga, korporācija «General electric» — kontraktu par dzinēju piegādēm, «Macdonnell-Douglas» kļūs par galveno uzņēmēju, un mūsu valsts nacionālā drošība būs garantēta uz ilgiem gadiem.

— Tieši to arī centās panākt O'Nīls, Kenedijs un Bruks.

— Un cik šī lidmašīna izmaksās nodokļu maksātājiem?

— Šis jautājums mūsu politikus interesē vismazāk.

Šis un tas par šo un to

Sleja sūdzas psihiatram:

— Mani ļoti uztrauc tas, dakter, ka mans vīrs pūš dūmus pa degunul

— Nomierināties, celenīt, tā dara visi smāķētāji, un tas nav nekas sevišķs.

— Zinu, dakter, bet mans vīrs nesmēķē...

Restorānā divi advokāti apspriež kādu lētu. Rodas domstarpības, un viens no viņiem jautā vīlsmīlim, vai administrācijai gadījumā neesot Kriminālkodeksa. Vīlsmīlis aiziet, pēc brīža atgriežas un saka:

— Administrators saka, ka kungiem nekas neesot jāmaksā.

— Pjēr, vai tu vakar labi uzvedies pie krustmātes!

— Jā, māmiņ. Kad gāju projām, viņa teica, ka esot ļoti, ļoti laimīga.

— Kāpēc jūs domājat, ka jūsu kaimiņš bija piedzēries! — mesjē Labīšam jautā policijas iecirknī.

— Viņš kīlēda, ka nebaidoties ne no savas slevas, ne no slevasmātes.

A. POTEMKOVSKIS
(«Szpliki», Varšava)

Aiz sienas

Vakarīnās tuvojās beigām. Baronese Soloveičika novāca un aiznesa uz virtuvi šķīvjus. Runādami par mākslas jautājumiem, dzērām tēju.

Pēkšņi aiz sienas kaut kas nodārdēja — it kā būtu gāzies skapis.

Tūlīt pēc tam atskanēja uzbudināta balss:

— Tu, rupuci! Tu, kaitīgā ērcel! Nosi-tišu!

Brīdī valdīja klusums.

— Tēvam iesi virsū? Ar nazi? — kāds mierīgi pajautāja.

— Franek, liec nost krēslu! — kāda pa-ne iekliedzās.

— Es tev rādīšu krēslu! — uzbudinātā balss sauca. — Zenek, met viņam!

Atkal kāds apgāza skapi, pēc tam varēja dzirdēt plīstam stiklus.

— Milicijai! — iekliedzās pane, tikai šoreiz cita.

— Tu, vepri! — mierīgā balss teica.

— Milicija! — kori kīlēda nu jau divas panes.

— Turī viņu, Zenek! — uzbudinātais saca. — Gāz viņam pa brillēm!

Sacēlās troksnis, un sarunā bija grūt. kaut ko saprast.

— Kas tur isti notiek? — Bezpalčiks pa-interesējās. — Bandītu uzbrukums? Vis-interesantākajā vietā neko nevarēja sa-dzirdēt.

— Jāpiezvana uz miliciju, — dzejnieks Košons sacīja un devās pie telefona.

Dzejnieks Košons pacēla klausuli, bet baronese Soloveičika to izņēma viņam no rokas.

— Jūs esat jukuši, vai! — viņa sacīja un nolika klausuli. — Kāds uzbrukums! Tur svin dzimšanas dienu.

Sākām atkal runāt par mākslu. Bet tika mais noskaņojums bija izjaukts. Sienas dažās mājās ir tik biezas, ka reizumis nevar saprast, kas isti notiek kaimiņu dzīvokļos.

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Kādā Riodežaneiro [Brazīlijā] nedēļas laikrakstā bija ievietots sludinājums ar šādu tekstu: «Veikala īpašnieks meklē krietnu pārdevāju ar nelielu kapitālu. Pēc parastās pārbaudes laika nav izslēgta laulība.»

Kāda Lionas [Francijā] ģimene sūdzējās par kaimiņu zīdaiņu blausānu. Kad māte katru vakaru sāka dziedāt šūpa dziesmas, lai mazulīti nomierinātu, neapmierinātie kaimiņi lūdza, lai bērniem labāk atļauj aurot.

Kāda Zviedrijas avīze stāsta par Gēteborgas ledzīvotāju, kas savu likteni aprakstījis šādiem vārdiem: «Trīs reizes es atstāju pilsētu, bet trīs reizes tā mani atkal panāca.»

Lai pārdotu savu ģimenes mājiņu, kas atrodas blakus lidlaukam, Lošandželosas [ASV] ledzīvotājs Čārlijs Hilzs ievietoja laikrakstos šādu sludinājumu: «Lēti pārdodama māja. Visas iespējamās iabiericības. Lieliska izdevība tuvu iepazīties ar visu tīpu lidmašīnām.»

Vīnē skolotājs kādam skolniekam ielika par sacerējumu divnieku, pierakstot kiāt šādu plāzmi: «Vēji darbs, piesātināts ar romantismu un sentimentalitāti.» Skolnieks savu «sacerējumu» bija norakstījis vārdu pa vārdam no slavenā Šveices rakstnieka Gotfrīda Kellera romāna «Zaļais Heinrihs».

Milānas [Itālijā] finansu nodaļas ierēdņa Rikardo Nervi uzdevums bija raudzīties, lai restorāni iesniegtu pareizas ziņas par saviem ienākumiem. Tā kā Nervi isā laikā pieņēmas svarā par 30 kg, kāda ministrijas komisija nolēma pārbaudīt savāktos dokumentus. Izrādījās, ka trūka informācijas par 32 restorānu ienākumiem. Kādu laiku Nervi vajadzēja apmierināties ar krietni plānāku ēdienu.

Fārnēmē [Anglijā] kāds skolotājs centās iepotēt bērniem uzskatu, ka ikvienam cilvēkam katru dienu jāizdara vismaz viens labs darbs. Drīz pedagogam nācās savus audzēkņus piebremzēt, jo zēni bija sākuši regulāri brīdināt autovadītājus par autostrādes malā slepeni uzstādītajām radarierīcēm.

Kādā Insbrukas [Austrijā] viesnīcā novietots plakāts, kurā norādītas istabu cenas tūristu sezonā un pārējā laikā. Pašā apakšē sīklēm burtiem iespiests šāds paskaidrojums: «Tūristu sezona sākas 1. janvārī un beidzas 31. decembrī.»

Kāda firma Briseļē [Beļģijā], kas gatavo krāsas kastēs māksliniekam — amatierim, reklamē savus ražojumus šādiem vārdiem: «Izņemiet paleti, uzspiediet uz tās no tūbām mazliet krāsas, iemērciet otu krāsā un notīriet ar to audeklu. Ticiens, Rembrants un daudzi citi meistari strādāja pēc tādas pašas metodes.»

Vašingtonā [ASV] Finansu ministrijā kādas durvis rotā šāds uzraksts: «Federālā celtniecības pārvalde. 12. rajons. Sabiedrisko ēku sektors. Darba rīku telpa.» Kāds ziņkārīgais atvēra durvis. Viņš priekšā atradās skapis slotu glabāšanai.

PA «DADŽA» MATERIĀLU PĒDĀM

Š. g. 11. numurā «Dadzis» rakstīja par Dārkopības un biškopības biedrības Saukrastu puķu paviljona gauso būvi.

Rīgas rajona Izpildkomitejas priekšsēdētāja vietnieks b. Žauners paskaidro, ka Remonta un celtniecības pārvaldes Saukrastu iecirkņa darbu vadītājam b. Liepiņam par neizdarību un pieļautajiem trūkumiem nopemta ceturkšņa prēmija. Ziedu paviljonu paredzēts nodot ekspluatācijā š. g. IV ceturksnī.

12. numurā «Dadzis» pabakstīja padomju saimniecību «Medņeva» par nolaidību ilggadīgo zālāju kopšanā un ganiņu terikošanā.

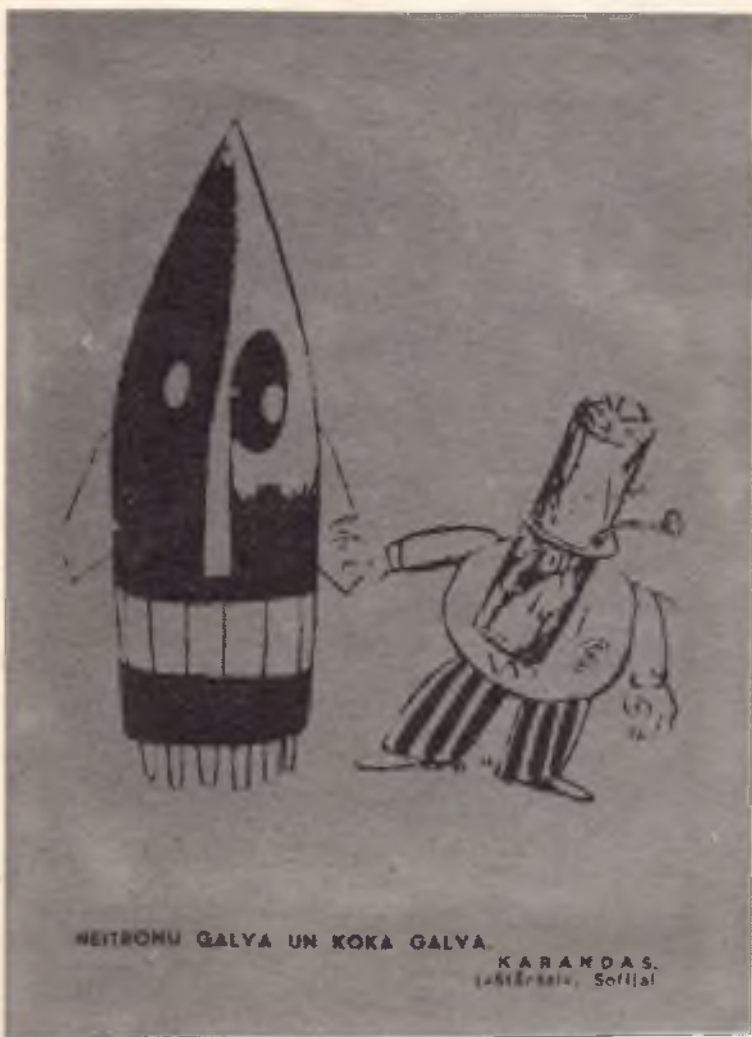
Baļvu rajona Lauksaimniecības pārvaldes priekšnieka vietniece b. Aleksejeva raksta, ka «Medņevā» patiešām zālāji un ganiņas atslātas novārtā. Šogad saimniecība iesējusi 340 ha šķirnes zālāju, kas būs par pamatu sēklu ieguvei nākošajos gados. Lai uzlabotu ilggadīgo zālāju audzēšanu, Lauksaimniecības pārvalde izdevusi pavēli, pēc kuras vadoties saimniecībā izstrādāts attiecīgs pašākumu plāns.

13. numurā «Dadzis» uztrauca dažas nebūšanas Strenču psihiatrisķajā slimnīcā.

Veselības aizsardzības ministra vietnieks b. Bergmanis atbild, ka slimnīcas biedru tiesa galvenajai grāmatvedei Ozolai un grāmatvedei Bendikai izteikusi sabiedrisku nopelumu. Nelikumīgi saņemtos līdzekļus — 376,80 rubļus — viņas iemaksājušas kasē. Ministrija slimnīcas vadībai izteikusi stingru brīdinājumu, ka turpmāk sakarā ar līdzīgu pārkāpumiem tiks pielietoti vissitringākie disciplinārsodi.

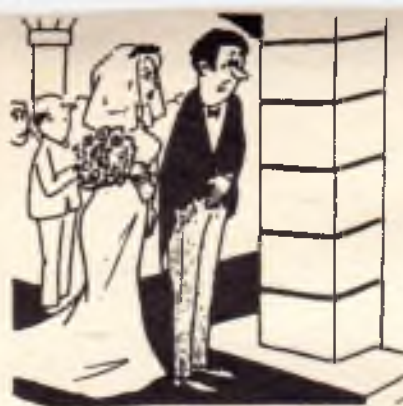
13. numurā «Dadzis» arī negatīvoja Jelgavas piena kombināta udeņainais piens.

Ģuļas un piena rūpniecības ministrijas pienrūpniecības daļas priekšnieks b. Jākobsons atzīst, ka 17. maijā aparātu strādnieces neuzmanības dēļ pienam piekļuvuši ūdens. Savukārt nolaidīga laborante nav pārbaudījusi piena fizikāli ķīmiskos rādītājus. Par pieļauto paviršību laboratorijas vadītājam, galvenajam technologam, vecākajam maigas meistaram un meistaram izteiktas atkārtotas brīdināšanas — darba

NEITRONU GALVA UN KOKA GALVA

KARANDAS.
[Kārtotājs, Solīdā]

— Nelaiķes nekad nenāk pa vienai: liekas, esmu pazeudējis īķīti-
vīri...

«Espresso», Milāna

ĀRZEMJU HUMORS

— Mākošais, lūdzul

«Rošač», Brastislava

— Čihādi labis, tikai mazliet pār mīkstul

«Dikobraz», Prāga

— Un tad es teicu: tā ir pēdējā reize, kad es brau-
cu uz šo krogu!

«Jež», Beļgrads

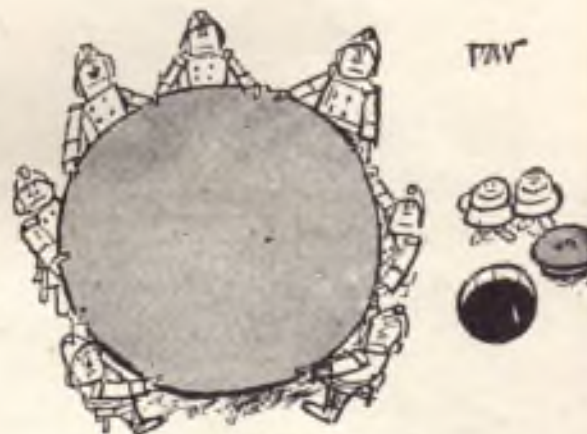

— Vinčester, kad es jums teicu uzspļaut
drošības tehnikai un nepievērst uzmanību kļū-
gļēm, kas krīt cilvēkiem uz galvas, es nebi-
ju domājis sevi!

«New Yorker», Ņujorka

«Eulenapiesque», Berlīne

«Paese Sera», Rom

— Nogalinātais acīmredzot
pārāk daudz zināja.

«Sun», Londona

«Giornie», Milāna

— Ja jūs man izskaidrosiet, kā pie jums Anglijā jāspēlē kriet
es jums izskaidrošu mūsu, amerikāņu, vēlēšanu sistēmu!

«Punch», Londona

— Džentlmeņi, par ko jūs uztraucaties?
Paši pagalam, bet visa manta taču palika vesela!